

900.

*Стада съм виждал често,
ала все магарета ги водят!*

(Д. Дебелянов)

Разправят, съществува общ език,
Еднакъв за водача и народа,
Народът казва “Вождът е велик!”
А вождът казва “В рая аз ви водя!”

Езикът ги държи в единен строй,
Народът слуша, вождът заповядва,
За всеки случай си помага той
И с лъскава демократична брадва.

“Напред, напред и винаги напред,
Към славата на братските могили!”
От крепостта на своя кабинет
Той хвърля в боя всичките си сили.

Така постига главните си цели –
Народа си във рая да пресели.

901.

Поезията, прелестна натрапница,
Нечакана се вмъква във душата
Със призива човешката касапница
Да се превърне в храм на красотата.

Изправят я пред мушките на пушките,
Смъртта си чрез живота да изстрада,
На сила я затварят във психушките*,
За да почувства ужаса на ада.

Умира в полет, също като птиците,
И ни оставя паметни завети,
А после обществото на мръсниците
Се хвали гордо с мъртвите поети.

Естествено е тук сред най-устатите
Да бъде хорът на лауреатите.

*“Психушки” в СССР са наричали психиатричните
клиники, в които са затваряли инакомислещите
с диагноза “правдоискатели”.*

902.

Как странно е, че Силата с Доброто
Не сключва нивга договор за мир,
Доброто е насилвано безспир
Със цел запазване на *status quo*-то.

Във безметежен грях тълпите тънат
И няма кой и как да ги спаси,
Напразно Бог сина си възкреси,
Когато за Доброто бе разпънат.

За него доста още са умрели
Във опит звяра да очовечат,
Гробовете на жертвите растат:
Жени, мъже, дечица – черни, бели.

Доброто рядко се съпротивлява.
Защо от него ни е страх тогава?

903.

Във Гърция едва ли има град
Без паметник на българоубиец,
Жестокостта превръщат в благодат,
Щом източникът ѝ е византиец.

Убийства има много и у нас,
Но те възникват все на местна почва,
Извършват се спокойно всеки час
И следствието нивга не започва.

Пазарът е свободен и открит,
Убийци и съдии в общ отбор са,
Съдът дарява не един бандит
Със свобода чрез стоковата борса.

Не съществува сила под небето
Да ги възспре. Дори и ООН-то.

904.

During the Night of Saint Bartolomew the victims are 70,000 by the contemporary Huguenot [duc de Sully](#), who himself barely escaped death".^L

Епохата, наречена Възраждане
Направи от послушниците граждани,

Човека надари с духовна мощ,
Но и с Вартоломеевата нощ.

Светата католическа полиция,
Известната на всички Инквизиция,

Със порив от Небето вдъхновен
Бе свикнала да не пропуска ден

Без да стъкми за старите и младите
Пречистващите клади по площадите

И да ги пази от възможен грях
Със здравословен повсеместен страх.

А после тя отслужи и молебени
Във чест на мъчениците изтребени.

905.

*Бъдете господари на мълчанието!
(Симеон Сакс Кобурготски)*

Във края роден, ненаситно сив,
Да си поет е занаят проклет
И не един надава вик щастлив:
“Как хубаво е да не си поет!”

Да, хубаво е всъщност да не си,
А да си част от хората на власт,
Да бъдеш като Соломон Паси
Вместо да скиташ гладен из Парнас.

Да ставаш лесно ту червен, ту син,
За да си все на ръководен пост
И да мълчиш за зверствата в Катин,
А и по всеки щекотлив въпрос.

Мълчанието твойт щит ще бъде –
За него никой няма да те съди.

906.

Отровена земя, пребит народ,
Създадох Безмълвието днес
В страна като огромен ешафод,
Без чест, без чест, без чест, без чест, без чест.

Палачи учат се на твоя врат,
Един се измори, но идва друг,
Със подлост запасен е всеки град,
А хлябът е сменен от сърп и чук.

Останаха телата без души,
Поробени от безпричинна злост,
Тя Правдата отдавна задуши
И вечно и несменно е на пост.

Нима е чудно в тази нищета,
Смъртта че заприличва на мечта?

907.

Човекът дълго време беше чакал
Да влезе при Делфийския оракул,

А там представителят на Съдбата
Поиска да му се плати в предплата.

“Ти във Изкуството си уникален
И като пианист си гениален;

Страната ни завинаги ще помни
Успехите ти ярки и огромни,

Обогатили родната култура
С магическата си клавиатура!”

Обхванат цял от доверчивост чиста,
Повярва на словата Пианиста

Преди да осъзнае постепенно:
Пианото не бе изобретено...

908.

Държавите се защитават с кръв,
А после се продават за пари;
Героят бърза да загине пръв
И правдата на друг да повери.

Замества го безсмъртният Подлец,
Непобедим като самия бог,
А негов бог е Златния телец,
Съюзник му е вечният Порок.

И пак започва траурният фарс
Под звуците на благославящ зов,
Растат отново жертвите на Марс
Във името на бъдеща любов.

И се запява песничката стара:
“Историята все ще се повтаря.”

909.

Човек, за да остане дълго жив,
Налага му се да е търпелив,

Да възхвалява смело ден и нощ
Възседналия го пореден вожд,

Да не участва в никаква вражда
И правилно да казва “Не” и “Да”,

Да е добре партийно подкован,
Да изпълнява всеки спуснат план,

Да е заклет и як функционер,
Но никога опозиционер...

Естествено, за близаната кал
Накрая ще получи и медал,

За да не спира да крепи със страст
Ярема на диктаторската власт.

910.

Ако войната бъде обявена
За масово убийство по поръчка,
Ще бъде ли планетата спасена
Като по чудо със вълшебна пръчка?

Лъжата, че прочувствените думи,
Изречени от мъдрите поети
Ще спрат неумолимите куршуми,
Дали все още дълго ще ни свети?

Крепи ни изтощителната вяра,
Че може Бог мира да заобича
И да прекъсне злата надпревара
Брат брата си на гибел да обрича.

А всъщност търсената божа власт
Е скрита нейде във самите нас.

911.

Амбулантни търговци на братство –
Политици без съвест и срам,
Разпродават народно богатство
И строят на Неправдата храм.

Равнодушната маса ги гледа,
Но е вече безсилна, уви,
И подобно на стадо говеда
След касапина бавно върви.

Днес свободната мисъл се крие
Във зловещия ад на Страх,
Там проучва тя кой от кои е
И със списъци храни Греха.

А богинята на Свободата
Е във публичен дом на заплата.

912.

Гърдите, устояли на куршуми,
Дали да се изцапат със медали
И да се кичат със похвални думи
За слава на човека, който хвали?

Умът е слаб. Духът на суетата
Е надарен със несломими сили –
Дрънкалките със лъскава позлата
В живота трайно са се настанили.

С тях слава може да се присвоява
И от царете с техните роднини,
Загдето грабят своята държава
Неуморими, смели и единни.

На снимките изглеждат като живи,
Покрити със медали нечестиви.

913.

Познавах се с микроскопична личност –
Минаваше през всички гъсти мрежи
(Които Дяволът държи в наличност)
без някой с нещо да го забележи.

Той си остана все микроскопичен
Дори когато стана важна клечка,
Незрим, във подкупите бе отличен,
И бизнесът му тръгна без засечка.

Но случи се така, че той се сблъска
Със интересите на мощна група,
Тя не призна програмата му дръзка,
Ограби го и после го натупа.

Остана му едничката утеха,
Живота малък че не му отнеха.

914.

Невинността е трудна за доказване
В съвременния безпристрастен съд,
Но винаги е лесна за наказване
Във случай, че за нея не платят.

Приема се, че тя е заболяване,
Заплашващо народната ни власт,
И класовото ни правораздаване
От нея пази всекиго от нас.

Законът в честното си приложение
По ленински е много строг и твърд,
Невинността без всяко съжаление,
Макар безсмъртна, заслужава смърт.

А за палачи всички комсомолци
Са длъжни да се пишат доброволци.

915.

За нас властта бе форма на разврата,
Която именувахме със “те”,
Обичахме до болка свободата
Не само у дома, но въобще.

“Те” бяха източникът на злините,
Какви ли не, а и къде ли не,
И хората живееха пребити,
Превиваха гръбнак и колене.

А ние като лъвове се бихме
И не отстъпвахме нито за миг,
Със много труд и жертви победихме
Във името на идеал велик.

Но по каприз на странна орисия
Набързо “те” превърнаха се в “ние”.

916.

Безотговорността е капитал,
Предназначен за важни премиери,
А и за някой жив все още крал,
За кожата си свикнал да трепери.

Това им е насыщната храна,
Ако я няма те се задушават,
Тя служи като крепостна стена –
Заради нея с Бога ги сравняват.

Те също мислят, че са богове
Или най-малкото – богоизбрани,
Съдът не може да ги призове,
Законът от възмездие ги брани.

Но въпреки гласа на демократите,
От ден на ден множат се атентатите.

917.

Вопия, че живея в общество,
Наплашено до смърт от Свободата,
И като висше свое божество
Почита злия образ на лъжата.

За жалост то проникнало е в мен,
От него няма как да се избяга,
С отровите му аз съм запасен
И с ужаса на кървава присяга.

Внушавам си, че все вървя напред,
А всъщност моят път е път обратен
Към първоизточника триж проклет,
От Сатаната някога изпратен.

Така ще страдам, наранен от Злото,
Защото сам съм част от обществото.

918.

Човек се ражда както всички твари
Със помощта на първороден грях
И тръгва с грехове да се товари
Под знака на Христос и на Аллах.

Един твори лекарства и ваксини
И удължава земния живот,
А друг с куршуми, бомби и токсини
Разрежда гъстия човешки род.

Търкалят се полека вековете,
Изпълнени със божа благодат,
Но вечно – есен, зима, пролет, лете,
Палачите са винаги на щат.

И все пак от година на година
Расте неспир човешката лавина.

919.

Година три хиляди сто и две;
Човекът вече в Космоса снове.

Планетата е все така овална,
Но е напълно хомосексуална.

Разводи няма, но и няма брак –
Жена със мъж е забранен контакт,

А хората, които протестират,
В затвора бавно до един измират

Във името на общия прогрес
И на космическия интерес.

Тук всички жителки забременени
Са все изкуствено осеменени.

Така светът навеки е щастлив,
Далеч от глад и демографски срив.

920.

Какво ли прави царят без престол?
Какви ли царски мисли го вълнуват?
Без правото на царски произвол
Ще спрат ли хората да се страхуват?

Изпадналият цар е в силен смут
И даже не един го съжалява –
Той трябва май да се прехранва с труд...
О, Боже мой, каква горчива слава!

От царската нерадостна съдба
Придворната задруга е сломена,
За нея бе животът веселба,
Сега проклина цялата Вселена.

А дружното ни творческо лакейство
Забравя бързо царското семейство.

921.

В анти-държавата на чудесата
Нормални са абсурдните неща,
Съдии и бандити там са братя,
А кражбите са сбъдната мечта.

Хотели – собственост на прокурори
И банките, начело с митничар,
Живеят в мир и имат най-отгоре
За премиер обезпрестолен цар.

Народът с бъдещето се гордее,
Изпълнено с тамян и розов мрак,
Кое то вдъхновено да възпее
Опитва всеки талантлив глупак.

Безвремие лекува всяка рана,
А Свободата вечно е пияна.

922.

Маймуните разбраха, че са хора,
Щом взеха да се правят на маймуни,
Това те още правят без умора
По всички територии подлунни.

И всяка маска ражда нова маска,
Светът напълно вече се маскира,
Съдбата с човеколюбива ласка
За всички лицемерие намира.

А маски има и общонародни,
Създавани от някои пророци
В името на цели доброплодни
Чрез идеологически уроци.

За съжаление след всеки “-изъм”
Като торнадо идва катаклизъм.

923.

Расте числото на осакатените
По време на неспирните войни
И без надежда чакат те промените –
Тях нищо няма да ги промени.

За тях настава смяна на Вселената
По съдържание и външен вид,
За абонати е приспособена тя
Със кодовото име “инвалид”.

Започва дългото обидно чакане
За нова става, крак или ръка
Против чиновническото протакане,
Кое то мерзост аз ще нарека.

Цивилни граждани или войници,
Те всичките са святи мъченици.

924.

О, колко много ярка красота,
Изкусно сътворена, но без страст,
Природата погребва с лекота,
А предоставя сълзите за нас!

Навлиза красотата в кръговрат
От дни, години и от векове,
Със добродетели или с разврат
В редиците на мними богове.

Жени, носителки на звезден чар,
Без страх увличащи към сладък грях
И просяка и властващия цар,
Накрая се превръщат в шепа прах.

Природата е вечно безчовечна,
А при Човека злобата е вечна.

925.

В началото Адам бе без рога,
Но после те му бяха присадени,
За да ги носи гордо досега
Във знак на качествата си безценни.

Когато трябва прави се на пън,
Мълчи, не вижда нищо и не чува,
Потънал сякаш във прекрасен сън
И на голям щастливец се преструва.

Така вървят годините напред –
Войни, примирия, любовни тръпки,
През планината от лъжи безчет
По пътя на взаимните отстъпки.

И не престава нивга надпреварата,
Кой е с надмощие във изневярата.

926.

Различни са делата на палача
И подвигът на бомбардировача –

Единият се справя с единици,
А другият със хиляди стотици,

Палачът няма кой да го похвали,
А бомбардировачът е с медали

И личната му храброст е прочута
Чрез коментарии и интервюта,

Дори изпратена му е покана,
Приет да бъде и във Ватикана;

А на палача работата спорна
Се смята за по-малко отговорна,

Макар че има ли в света държава,
Която от палач да се лишава?!

927.

Не е ли Свободата тирания,
Която развърта Съвестта,
Когато всепобедната стихия
На Злобата господства над света?!

За облаците грижи се Небето,
А Дяволът за земните дела,
С тях и човечеството е заето
От времето на първата стрела.

И още на Историята в здрача
То иска с кръвни жертви и пари
Да разреши съдбовната задача
Как Свобода и Власт да помири.

Надежди за това се раждат разни,
Но за беда те всички са напразни.

928.

Изглежда, че да бъде подчинен,
Човек изпитва неизменна нужда -
Не го напуска тя ни нощ, ни ден
И рядко гняв срещу властта събужда.

Над всекиго стои началник строг
По силата на правила злокобни,
А на самия връх измислен бог
Издава указите си задгробни.

Застинала във вид непоклатим,
Стърчи чудовищната пирамида
И защитава всеки гнил режим,
Щом правдата във себе си зазида.

Така върват нещата в този свят
Без изглед скоро да се променят.

929.

На паметта чрез тайната машина
Се преброяват раните в душата –
С причина, а най-често без причина,
Душата с раните си е богата.

Но малко неочаквано обаче,
Тъй както със нещата земни става,
Тя, паметта, преградите прекрачи,
За да добие вестникарска слава.

“Народна памет” и “международна”
Нападат ни със устрем агресивен...
Ще чуем ли след тази реч безплодна,
Че съществува цирей колективен?!

Народната ни памет всичко прави
По-бърже робството да се забрави.

930.

Убийствата когато зачестят,
За революциите идва време,
Смъртта те бързат да узаконят
И вид тя на лекарство да приеме.

Поставя на Човека черен знак
Със диагнозата “Свободна воля”
И за разправа със “Народен враг”
Палачът получава главна роля.

О, колко много горестни съдби
Приключват като жертви на терора!
За тях навярно някой ще скърби,
Но трудно е да спориш със топора.

Терорът, щом започне да беснее,
Не спазва никой член и алинея.

931.

Пространството се състои от клетки,
Пригответни за всекиго от нас,
Съгласно предварителните сметки
На нашата общонародна власт.

Едни са малки, други по-големи –
По план на всемогъщия зидар,
А има и такава, да приеме
И най-дебел партиен секретар.

Те нямат изход и са без прозорци,
Подвижни са като Барнамски лес,
Запълнени са с нови царедворци,
Припяващи, че са свободни днес.

Те лицемерно крият своя страх,
Но клетките са винаги със тях.

932.

Със “На Историята във бунището!”
Се пълнят политическите речи,
Когато трябва да се скрие Нищото
Чрез залпа на словесните картечи.

Най-речовитите са най-прочутите
И казват, че за подвиг са призвани,
Така в държавата на лилипутите
Приемат позата на великани.

В бунището един-друг се отпращат те,
Увлечени във смешна надпревара,
Щом вие сте съгласни да им плащате
И да търпите по привичка стара.

Във тази част на родната История
За тях ще има вечно територия.

933.

Откакто някога питекантропа
За първи път тоягата докопа,

Той се сдоби със първобитен трон
И отмени юмручния закон.

Законът сетне беше пак поправен
(От недостатъците си избавен)

с магия през годините дошла
под формата на лък и на стрела.

Законната им сила бе прочута,
Но само до дебюта на барута

И целия човешки колектив
Остана в плен на този експлозив.

Така светът успешно продължава
Осовния закон да подобрява.

934.

Чрз миналото ярко на звездите
Желая бъдещето да прославя,
Вселената обаче пази скрити
Секретите си и не ми ги дава.

Подобно на безмилостна търговка
Тя оскъпява моите покупки,
От мен измъква милиарди ловко
За някакви невзрачни “черни дупки”.

В галактики далеч в мъглевината
Ми позволява бегло да погледна,
Но за това заплащам със цената
На глад и скръб в планетата ми бедна.

Един единствен мощен телескоп
За бедстващите означава гроб.

935.

Диктаторът е влюбен във просветата,
За него иска всички да четат,
Момичетата заедно с момчетата
Да изучават светлия му път.

Премъдрите му къси изречения,
Като молитва към добрия Бог,
Ограмотяват всяко поколение,
Без тях не почва никой нов урок.

Самовнушава си със увлечение,
Че за народа е незаменим,
Поети щом го славят с вдъхновение
И го наричат “Вожда ни любим!”

Но в близък ден на път към ешафода
Ще каже, че виновен е народа.

936.

На Времето в безстрастната утроба
Оказа се, че аз съм още жив,
Поканата очаквам си за гроба,
Но чакам без да съм нетърпелив.

На Дявола съм доста симпатичен,
Щом се помайва да ме призове,
А може би от него съм обичан –
Затри не малко мои врагове.

Превърна злобата им във отрова,
Която в жилите им злобни вля
И тъй ги прероди за роля нова
На ада си във тъмните дела.

Не виждам никаква потербност спешна
В отвъдното отново да ги срещна.

937.

Когато тежка болест на портите потропа,
Селякът става пленник на лекаря и попа.

На първо време трябва да жертва кон и лозе,
За да получи достъп до важни диагнози.

Лечението скъпо имота му поглъща –
Столове, маса, крава, а после двор и къща.

Към болница прочута го пращат във чужбина,
Хамбара му изгребват до най-последна крина.

Той няма вече нищо. Един ненужен болен
И вместо лекар попът да дойде е помолен.

Светената водица душата му възрадва
И той с последни сили пред Бог се изповядва.

Преди това обаче за святите светини
Парици се обират от бедните роднини.

938.

Парите за особени заслуги
Помагат на човешкия прогрес,
Едни работят, дават ги на други
Богатството е винаги без чест.

Без чест е, но със всички молекули
Привлича хората като магнит
И единиците със много нули
Порока хранят във душите скрит.

Нещата, ясно, са непоправими,
Не се влияят от добри слова,
Изминали са милиони зими,
А алчността е с вирната глава.

Тя управлява като пръв владетел
И оковава всяка добродетел.

939.

Делата първо са били без думи,
Мълчание е пълнело свта,
Все още нямало е и куршуми –
Надеждната защита на властта.

Но със рождението на Лъжата
Речта е станала полезно зло,
Във употреба влезли са словата,
А и лъжците с вдигнато чело.

Оказва се дори, че напоследък
Възникват цели нови общества,
Където в крак с глобалния напредък
Делата се заменят със слова.

За Словото Бог трябва да признае,
Че то е не в началото, а в края.

940.

Каква ли грешка в мозъчните гънки
Превръща ближните ни във тирани?
Те всички са на пъкъла издънки –
И християни, и мохамедани.

По външния си вид са симпатични,
Високи, ниски, тънки и дебели,
Към чуждия живот са безразлични,
А жаждата за власт е без предели.

Умеят Времето да изпреварват
С отровата на делото си мръсно,
Упойват първо хората да вярват,
А после става безнадеждно късно...

Все още на Земята няма царство
С открито против робството лекарство.

941.

Съдби със хиляди са консервирани
Във филмовите ленти на века,
Прилежно всички те са номерирани
И непрекъснато са под ръка.

Любовни чувства, при това най-чистите,
Са разтоварени при тях на склад,
Потрудили са се добре артистите,
Било по договор, било по щат.

Сълзи изстискват те у много зрители,
Прехласнати във чудния екран,
Добрите са накрая победители,
Героят бива с лаври увенчан.

А после във реалния живот
Поема всеки тежкия хомот.

942.

Не се живее лесно на планетата,
Където всекидневни са кланетата,

Където добродетелта на братството
Се съчетава със човекоядството,

Моретата във власт са на пиратите,
А сушата разтрисат атентатите...

Едва ли има тук изобретатели,
От дарбата си да не са си патили

С наджда да получат облекчение
На своето мизерно положение

С молбите си до Международната
Организация на Преизподнята...

При все това, със или без молитва,
Човекът да живее се опитва.

943.

Във жаждата си болестна за власт
Тиранът се стреми да се прости
Със незначителното свое “аз”
И на невинните да отмъсти.

Душата пълна със отровен мрак
Излъчва само ненаситно зло,
Огромно, като океан без бряг –
Изчадие на адско потекло.

За него целият човешки род
Се състои от лични врагове
И той използва техния живот
Империя, за да си основе.

Историята удостоверява,
Че опитът понякога успява.

944.

Светът за теб е вече пред разгром,
Предметите не са едни и същи,
Детето ти щом каза в твоя дом:
“Довиждане, отивам си във къщи...”

Кога порастна и се задоми?!
Изнизаха се детските години,
Към непознати цели се стреми,
Побърза теб във всичко да надмине.

А ти въздишаш като стар глупак
След всеки твой невъзприет съвет,
На ум си рецитираш “Нивга пак!”

И се завираш в своя кабинет,
Където неизменно зад вратата,
Да те прегърне чака Самотата.

945.

Личат си по омразата, натрупана
През време на престъпната им власт
И по вината още неизкупена
Към жертвите и всекого от нас.

Такива вероятно са причините,
Наоколо за да създават страх,
Не са далеч на робството годините,
Наплашени са хората от тях.

Не вярват махалата и паланката,
Светът че е със нещо променен,
Те дълго ще мизерстват още в сянката
На силата, държала ги във плен.

Обаче вестникарите ни родни
Ги убеждават, че били свободни.

946.

Ако повикам чрез вълшебно слово
Наполеон, Чингиз Хан и Атила,
Във миналото няма да се ровя,
Съдбата може би им е простила.

Но сигурен съм, че ще ги заставя
Да хвърлят поглед в небесата звездни,
За да прозрат, че всяка земна слава,
Сравнена с Космоса, безмълвно чезне.

Какво са трон, палати и богатство
Пред страшната дори за Бог Вселена! –
В клуба на галактическото братство
Земята до прашинка е смалена.

Това със сигурност те ще узнаят,
Но грешките си няма да признаят.

947.

Лирически отпадъци отвред
Изпълват със стенания Вселената.
О, колко много поетична смет! –
Да наторява е предназначена тя.

Във територията на духа
Ще се родят ли чудните растения
На Любовта, посяти от стиха,
За щастие на всички поколения?

Творецът във това е убеден
При тъжната си битка със Забравата,
Забравата го следва всеки ден,
Таланта никому не ще признава тя.

На нея трябва да дадем отпор
С изкуствен или със естествен тор.

948.

Отдавна има на света държава,
Затворена напълно херметично,
Лъжата там за истина минава
И всичко нетипично е типично.

Негодници преживят в парламента,
Но никой не решава да говори
Ако довереник на президента
Не съобщи нареждане “отгоре”.

Един на друг раздават си медали,
Седящите отляво и отдясно,
Че всички са ужасно много крали,
Това и на дечищата е ясно.

А Времето законността зарови я
Назад в поредното Средновековие.

949.

Засели се във малко тихо село
По време на горещите събития –
Един голям борец за право дело...
Но под прикритие.

В света бушуваха свирепи сили,
Братоубийства и кръвопролития,
Той страдаше за жертвите ни мили...
Но под прикритие.

Следеше неотклонно новините
И чакаше желаното развитие,
Добрите да преодолеят злите...
Но под прикритие.

От него той излезе с бърза крачка,
Единствено за да получи плячка.

